

»ното му душевно расположение. Този младъ човекъ
»е дѣйствително синъ ми, когото ти много пжтя си
»динкалъ на коленитъ си. Ето дъщеритъ ми,» прибави
той като му показа двѣ млади селчанки които бѣхж
сѣднали на земята и дробяхж въ една дървена гаван-
ка съ млѣко черенъ хлѣбъ.

»Пжвородната ми дащеря има честъта да бждѣ
сгодена съ Императорътъ Петра II.»

»Офицеринътъ, на тая дума Петжръ II, остана като
смаянъ. Менчиковъ, като сжзрѣ това негово удивление,
каза:

» — Мойтъ разговоръ тж смуцава, защото не позна-
»вашь приключенията които сж ся случили постепен-
»но, отъ три години, въ нашата джржава отъ която
»ти си далечь напосоки двѣ хиляди и петъ-стотинъ
»часа; но твоето смайване ще изчезне щомъ ся
»научишь сичкитъ тѣзи.»

»И, безъ да прѣстане, той му разказа сичко що ся
е случило въ Руссия отъ 1725 до 1728, като му
откри, едно подиръ друго, сичкитъ прѣдишни при-
ключения, и ролята що е той игралъ и дѣлбата що
му ся паднала, като осжждаше твжрдѣ строго самъ
себе си.

»Като свжрше разказката си, той посочи на адютан-
тина чадата си, които бѣхж заспали вржзъ джскитъ,
и безъ да може да вжсирѣ сжлзитъ си, каза:

»Ето единствениитъ прѣдмѣтъ на беспокойствието
»ми — самата причина на моята скжрбъ. Азъ сжмъ
»сега толкова бѣденъ колкото бѣхъ богатъ; но азъ
»не жалѣж никакъ мойтъ изгубенъ имотъ. Азъ сжмъ
»ся родилъ селачъ, ще умрж селачъ; бѣдността ни-
»какъ не ма плаши. Свободата си даже, азъ не ми-
»лѣж повѣче. Мойтъ животъ не е безъ погрѣшки, и
»азъ считамъ това днешно мое несчастно положение
»като едно справедливо опростение на моитъ прѣми-
»нали грѣхове. Но тѣзи невинни сжтворения, какво
»прѣстжвление ся направили? Защо ги обвихж въ мое-
»то наказание? Тжй, отъ все сжрдце, надѣж ся че Богъ,
»който е правосжденъ, ще дозволи щото чадата ми
»да виджтъ отечеството си; тѣ ще си отиджтъ, и о-